

nuværende direkte og indirekte Skatter paa Færøerne gaa over til at blive amtskommunale Indtægter, og det overlades Lagtinget under Justitsministeriets Sanktion at fastsætte saadanne andre amtskommunale Skatter og Afgifter, som maatte findes fornødne til Gennemførelse af de nævnte og andre amtskommunale Formaal". Dette Tilbud, som den Gang blev givet, er ifølge sit eget Indhold forlængst faldet bort, thi det fremgaar af Indholdet af den Skrivelse, jeg nys oplæste, at Tilbudet var betinget af, at der gennem Forhandlingerne herom paa det forestaaende Lagting viste sig at herske et vidt udbredt Ønske derom paa Færøerne. Men dette slog jo paa ingen Maade til. At vi, efter hvad den daværende Folketingsmand meddelte os, havde troet, at noget saadant vilde vise sig, er en Sag for sig. Givet er det, at det slog fejl. Ikke blot viste Folketingsvalget, som det ærede Medlem allerede har nævnt, at man paa Færøerne var i afgjort Modstrid med de Anskuelser, som den daværende Folketingsmand repræsenterede ganske særlig paa dette Omraade, men de Forhandlinger, som fandt Sted paa Lagtinget, gik jo ogsaa i stik modsat Retning. Derom foreligger Lagtingets officielle Skrivelse til Justitsministeriet af 26. September 1906, hvori det siger saa klart og tydeligt som muligt: „Nej, Tak“ til det Tilbud, som var fremkommet. Dermed var altsaa det Tilbud, som den Gang gjordes, og som først og fremmest skyldtes Fremstillinger fra den daværende Folketingsmands Side, endeligt bortfaldet. Det blev ikke fornyet af den daværende Regering, og jeg kan sige, at det vil ikke blive fornyet af den nuværende Regering, i alt Fald ikke saa længe Forholdene ere saaledes, som vi nu skønne, at de ere, og som de i en overskuelig Fremtid kunne ventes at ville vedblive at være. For saa vidt bliver mit Svar paa den anden Del af det ærede Medlems Forespørgsel Nr. 1, om Regeringen finder, „at den *finansielle* Forbindelse mellem Færøerne og det øvrige Danmark bør bevares uden Forandring“, altsaa ogsaa et rent og klart: *Ja*.

Saa spørges der under Nr. 2: „Vil Regeringen ud fra det bestaaende Grundlag som hidtil støtte Reformarbejdet paa Færøerne med særlig Hensyntagen til Øernes særlige

Forhold?“ Ogsaa derpaa kan jeg svare: Ja, det vil den. Den vil støtte Reformarbejdet paa Færøerne som i enhver anden Del af Riget, og den vil i saa Henseende tage særligt Hensyn til Øernes særlige Forhold. Dette *kan* forstaas og maa godt forstaas i dobbelt Betydning, dels saaledes, at man ved Afgørelsen af den Støtte, der bedes om, vil tage Hensyn til de særlig trange og haarde Vilkaar, hvorunder vore Landsmænd paa disse Øer leve, ogsaa deres i økonomisk Henseende begrænsede Evne til selv at afhjælpe disse Savn, og paa den anden Side, at man, netop fordi de ligge saa fjernt fra os, og fordi vort Kendskab til deres Forhold er mindre — det kan jo ikke nytte at ville skjule det —, end det maaske burde være, vil tage særligt Hensyn til de Ønsker, som fremkomme fra deres lovlige Repræsentanter. Naar der saa videre til Slutning spørges i Tilknytning til det, jeg nylig oplæste: „saaledes at Regeringen til Eksempel eventuelt ogsaa vil medvirke til, at Staten yder de Bidrag til Havne- og Vejvæsen paa Øerne, som paakræves“, saa ved jeg ikke, om det er nødvendigt her at tilføje, at vi selvfølgelig maa forbeholde os i ethvert enkelt Tilfælde overfor ethvert Krav eller Ønske, der maatte fremkomme fra Færøernes Side om Hjælp og Støtte fra Staten og Statskassen, selv at overveje og skønne over, hvor meget der bør anvendes, og hvor meget der fra Statskassens Side bør ydes. Det er sikkert ikke det ærede Medlems Mening, at Regeringen paa Forhaand skulde afskære sig derfra, altsaa binde sig til at følge et hvilket som helst Krav, der maatte fremkomme fra Færøernes Side. Ordene i Forespørgselen kunde maaske fremkalde nogen Tvivl i saa Henseende. Men den Begrundelse, det ærede Medlem gav af Forespørgselen, bortrydder i hvert Fald en hvilken som helst Tvivl i den Retning hos mig. Det er det ærede Medlem jo klar over, at vi ogsaa maa have Lov til at have vort Skøn i saa Henseende henede. At vi ikke se smaat henede fra paa Færøernes Ønsker og Krav, derom mener jeg — og det anerkendte ogsaa det ærede Medlem —, at Fortiden bærer rigt Vidnesbyrd. Naar man ser hen til, at Staten i de sidste 10 Finansaar, hvorfor der foreligger Regn-